

K. Fratinovec:

Dragulji.

6. Nagla odločitev.

Frenk je bil v skibeh. Ta preklicani bičevnik je bil kriv iijegovili skrbi, ta ga je zdaj trl in mu mešal štreno! Kdo bi si bil mislil, da morc taka brezpomeinbna palica, odrezana v brinovem grmu, napraviti človeku take težave? Navsezadnje res utegne še pot pokazati do draguljev in njega pripraviti v sramoto. Oh, ta palica! Ne pravijo zastonj, da ima vsaka dva konca; z enim udariš ti — z nasprotnim koncem te pa ona udari. Udari? Še biča ga laliko. biča, ker je iz palice napravil bičevnik. Ta nesrečni bičevnik! Da ga je inoral odrezati!

Frenka je jezilo in žalostilo obenein. Le kdo je mogel orožnikom povedati o tem bičevniiku? Da bi se znosil nad čem, je Frenk poiskal svoj bičevnik, vzel sekiro in ga razsekal na drobne koščke. Te je potem pometal v vodo, da jih. je odnesla. Popoldne pa je gnal živino na pašo z navadiio leskovo šibo.

Ves popoldan potem je bil Frenk v škripcih. Razmišljal je, kako bi ukrenil z dragulji, da ne bi prišli orožnikom v rok. Njim razodeti vso tajnost, ga nikakor ui bila volja. Da bi lažje razmišljal, se je uineknil pastirjem spred oči in pasel sam zase, zaposlen s svojimi mislimi in skrbmi.

Spoznal je takoj, da so dragulji v nevarnosti, in sklenil je, da jih skrrije drugod. Kaj, če bi si orožniki izmislili in prišli nenadoma — recimo sredi noči — in bi prebrskali vso liišo od strehe do kleti? Ali če bi prišli, kadar bi njega ne bilo doma? Lahko pridejo še danes, še pred večerom! — Da bi vsaj kmalu nastopil večer, da bi gnal domov in skril svoje dragulje na

varnejše mesto! Toda solnce je stalo še visoko in Frenku se je zdelo, da stoji nepremično na enem in istem mestu. Le počasi, počasi so potekale ure. Frenku se je zdela ena sama ura dolga ko cel teden.

No, čas je le šel naprej in tudi solnce na nebu je šlo kakor zmeraj, ne meneč se za Frenkove skrbi in težave. In ko je priromalo že blizu vrhov Julijskih Alp, je Frenku odleglo. Ko pa se je kmalu nato skrilo za pečine triglavske, je Frenk že zbral svojo razkropljeno čredico in jo pognal proti vasi. Takrat je on že dobojeval svoj duševni boj ter prišel do nove in važne odločitve, ki jo mora izpeljati nemudoma, preden ga prehite orožniki. Zmagalo je v njem poštenje: dragulji morajo nazaj k lastniki! Sam pojde k tisti bogati gospe, sam se popelje v Zagreb in odda osebno najdene dragocenosti in sam osebno prejme tudi razpisano nagrado!

Po večerji se je Frenk takoj odpravil v svojo izbo. Spal je poleti sam v podstrešni sobici, kar mu je bilo zdaj *močno* na roko. Najprej je poiskal svoj zaklad pod streho. Tako je bil že navajen te poti, da je lahko opravil vse v temi. Prinesel je zaklad v svojo izbo in ga tam zaril v Togonalne slamnate blazine, ki je spal na njej. Nato si je pripravil praznično obleko in perilo, klobuk in čevlje in vse, kar je bilo potrebno, da bi bil drugo jutro prej gotov.

Zaspati pa dolgo ni mogel: razburjen je bil in v skrbeh. Še v spanju je bil ves nemiren. Dragulji in nagrada, orožniki in cigani in železnica, vse se mu je vrtelo po glavi in nm jemalo srčnost. Parkrat se je prebudil, vroče mu je bilo in čelo je imel vse znojno. Le za malo časa je spet zaspal. prebudilo ga je petelinovo petje. Od tedaj ni več zaspal. Sedel je v postelji iii gledal v temo in v okno, če se žc dani. Ničesar ni mogel zaznati. Tedaj je začela biti cerkvena ura. Frenk je poslušal in štel. Ura je bila štiri. Vstal je in potihem stopal po izbi. Začel se je oblačiti naglo in oprezno. Nato je vzel ves svoj od pastirovanja prihranjeni denar, kos kruha, ki ga je bil še sinoči vtihotapil v svojo izbo, nazadnje pa še dragulje. Stlačil jih je v najvarnejši žep svojega suknjiča. Nato se je po prstih splazil po stopnicah v vežo, prav na lahko odklenil vežna vrata, jih odprl in stopil na dvorišče.

Vse je bilo tiho. Priprl je vrata in odšel. Naglo je stopal skozi vas navkreber proti cesti. Tedaj je v vaškem zvoniku zazvonilo dan. Frenk se je odkril in zinilil angelsko česčenje in očenaš za srečno pot. Nato jo je urno ubral po beli gladki cesti proti železniški postaji na Bledu.

Tisto zgodnje jutro je bil Bled še ves zaspan. Jezero je ležalo tiho in mirno pred njim, tako rairno kakor voda v škaflu. Nad jezerom pa se je razpenjala rahla meglica.

Frenku se je mudilo. Na postaji se je oddehnil. Oziral se je okrog in na jezero. Meglico v nižavi so že razganjali žarki vzhajajočega solnca, ki je priplavalo izza Kamniških planin in obetalo krasen dan.

V čakalnici in zunaj nje je bilo malo potnikov. Frenk se je pomešal med te v čakalnici in stal pred okencera, kjer so prodajali vozne lisikc. Nekoliko močnejše mu je začelo utripati srce, ko se je približal okencu. Vendar je pogumno stopil pred linico in zaklical razločno: »Prosim vozni Ustek do Zagreba.«

»Do Zagreba nimamo roznih listkov, ampak le do Ljubljane. V Ljubljani pa ga kupite do Zagreba,« je odgovoril uradnik za linico.

»Tedaj do Ljubljane,« je naglo dostavil Frenk in pričel pripravljati denar.

Uradnik *mu* je dal vozni listek. Frenk ga je hitro vzel in odšel, boječ se, da bi ga kdo ne vprašal, po kaj se pelje v Zagreb. Pomirjen je sedel v

kot čakalnice in čakal vlaka. Prva nevarnost je minila. V Ljubljani pa si kupi listek prav do Zagreba.

V vlaku je bil Frenk zamišljen sam vase in v dragulje, ki jih je nosil s seboj. Da bi se vse srečno izteklo, da bi bil že skoro na mestu! Vlak je zanj vazil vse prepočasi, vsakršno čakanje po postajah mu je bilo predolgo. Kot puščica naj bi letel vlak brez prestanka prav do Zagreba.

Toda vlak je vozil svojo pot. Z Jesenic po savski dolini navzdol je drdral hitreje. Kolesa so klopotala in udarjala enakomerno. Frenk je poslušal njih pesem in zazdelo se mu je, da mu doni na uho: V Zagreb se peljem, v Zagreb se peljem ... (Konec.)

Gustav Strniša:

Zima.

*Drevesa so polna sneženih cvetic,
v solncu blestijo vrhovi visoki,
biserni šopki, žarki ognjeni
ovijajo daljo v tenčico prosojno.*

*Nevesta-poljana oblečena že
v belo obleko, ženina čaka.
Kdo je njen ženin? Mrtoó je poljé,
nad njivo samotno le pran črn kraka.*

*Ni gal! Poljana otožna ihti,
v srenu iskrijo solze slepeče;
šopek pri šopku v višavo strmi,
žalostno pesem veter šepeče.*

